

Sygn. akt V Ca 203/13

POSTANOWIENIE

Dnia 26 marca 2013 roku

Sąd Okręgowy w Warszawie V Wydział Cywilny Odwoławczy w składzie następującym:

Przewodniczący: SSO Beata Gutkowska

SSO Adrianna Szewczyk –Kubat /ref/

SSO Zbigniew Podedworny

po rozpoznaniu w dniu 19 marca 2013 r. w Warszawie, na posiedzeniu niejawnym

sprawy z wniosku (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W.

z udziałem (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w M.i (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W.

o zezwolenie na złożenie do depozytu

na skutek apelacji wnioskodawcy od postanowienia Sądu Rejonowego (...) w W.z dnia 25 września 2012r. w sprawie o sygn. I Ns 456/12

postanawia:

1. zmienić zaskarżone postanowienie w pkt. I w ten sposób, że zezwolić (...) Spółce z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. na złożenie do depozytu sądowego kwoty 62.053,50 zł (sześćdziesiąt dwa tysiące pięćdziesiąt trzy i 50/100) za usługi świadczone na jej rzecz przez (...) Spółkę Akcyjną z siedzibą w M., która to kwota ma być wydana uczestnikom, o ile wykażą oni swoje uprawnienia dokumentem potwierdzającym prawo do odbioru kwoty złożonej do depozytu sądowego;

2. zasądzić od (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w M.i (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. na rzecz (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. kwotę 160,00 zł (sto sześćdziesiąt) tytułem zwrotu kosztów postępowania w instancji odwoławczej.

Sygn. akt V Ca 203/13

UZASADNIENIE

We wniosku złożonym w dniu 07 maja 2012 roku (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. domagała się udzielenia zezwolenia na złożenie do depozytu sądowego kwoty 62.053,50 złotych tytułem zapłaty za usługi świadczone na jej rzecz przez (...) Spółkę Akcyjną z siedzibą w M.. W uzasadnieniu wniosku wskazała, że zobowiązana była do zapłaty na rzecz uczestnika (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w M. należności z tytułu usług, świadczonych przez tego uczestnika na podstawie zleceń. W dniu 05 maja 2011 roku wnioskodawczyni została powiadomiona przez (...) Spółkę Akcyjną z siedzibą w M. o zawarciu umowy (...) między (...) Spółką Akcyjną z siedzibą w M. a drugim uczestnikiem - (...) Spółką z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W., w wyniku której uczestnik (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w M. dokonał cesji na rzecz uczestnika (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. wszystkich przysługujących mu wierzytelności, w tym wierzytelności przyszłych, należnych mu od wnioskodawczyni. W związku z dokonaniem cesji wnioskodawczyni zobowiązana została do zapłaty wszelkich wierzytelności przysługujących (...) Spółce Akcyjnej z siedzibą w M. bezpośrednio na wskazany w piśmie rachunek bankowy uczestnika (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W..

Dalej wnioskodawczyni wskazała, że w styczniu 2012 roku otrzymała od komorników prowadzących postępowania egzekucyjne przeciwko uczestnikowi (...) Spółce Akcyjnej z siedzibą w M. pisma o zajęciu wierzytelności przysługujących (...) Spółce Akcyjnej od wnioskodawczyni. Jednocześnie pismem z marca 2012 roku wnioskodawczyni została wezwana do zapłaty należności wynikających ze świadczenia usług przez uczestnika (...) Spółkę Akcyjną z siedzibą w M. bezpośrednio na rzecz uczestnika (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W..

Podnosząc powyższe, wnioskodawczyni stwierdziła, że nie wie, któremu z uczestników postępowania przysługują wierzytelności wynikające ze stosunków obligacyjnych pomiędzy nią, a uczestnikiem (...) Spółką Akcyjną z siedzibą w M.. Wskazała przy tym art. 467 pkt 1 k.c. jako podstawę do złożenia przedmiotu świadczenia do depozytu sądowego.

Postanowieniem z dnia 25 września 2012r. w sprawie I Ns 456/12 Sąd Rejonowy (...)w Warszawie oddalił wniosek i ustalił, że wnioskodawca i uczestnicy ponoszą koszty postępowania związane ze swoim udziałem w sprawie.

Sąd Rejonowy uznał, że wniosek nie zasługuje na uwzględnienie.

Zgodnie bowiem z przepisem art. 693 k.p.c. we wniosku o złożenie przedmiotu świadczenia do depozytu sądowego należy określić zobowiązanie, przy wykonaniu którego składa się przedmiot, przytoczyć okoliczności uzasadniające złożenie, dokładnie oznaczyć przedmiot, który ma być złożony, wskazać osobę, której przedmiot ma być wydany oraz warunki, pod którymi wydanie ma nastąpić. Stosownie zaś do treści art. 693 /1/ k.p.c. w postępowaniu o złożenie przedmiotu świadczenia do depozytu sądowego sąd nie bada prawdziwości twierdzeń zawartych we wniosku, ograniczając się do oceny, czy według przytoczonych okoliczności złożenie do depozytu jest prawnie uzasadnione.

Kognicja sądu sprowadza się zatem wyłącznie do badania (oceny), czy złożenie do depozytu sądowego uzasadnione jest w świetle obowiązującego prawa, biorąc pod uwagę wskazane we wniosku okoliczności. Podstawowym obowiązkiem sądu jest ustalenie, czy twierdzenia przedstawione przez wnioskodawcę we wniosku lub na późniejszym etapie postępowania mogą stanowić podstawę do złożenia przedmiotu świadczenia do depozytu sądowego. Natomiast twierdzenia wnioskodawcy powinny być konkretne i dawać podstawę do sprawdzenia przez sąd, czy przepisy prawa mogą uzasadniać przyjęcie przedmiotu świadczenia do depozytu sądowego. Niewskazanie tych okoliczności będzie obciążało wnioskodawcę (tak T. Demendecki [w:] Bodio J., Demendecki T., Jakubecki A., Marcewicz O., Telenga P., Wójcik M.P., Kodeks postępowania cywilnego. Komentarz, Oficyna, 2008, wyd. III, Lex).

Stosownie zaś do treści art. 467 pkt 1 k.c., poza wypadkami przewidzianymi w innych przepisach, dłużnik może złożyć przedmiot świadczenia do depozytu sądowego, jeżeli wskutek okoliczności, za które nie ponosi odpowiedzialności, nie wie, kto jest wierzycielem, albo nie zna miejsca zamieszkania lub siedziby wierzyciela.

Tymczasem z dołączonych do wniosku dokumentów, to jest poświadczonych za zgodność z oryginałami kserokopii pisma uczestnika postępowania (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w M. z dnia 05 maja 2011 roku zatytułowanego „zawiadomienie o cesji” oraz pisma uczestnika postępowania (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. z dnia 05 marca 2012 roku skierowanych do wnioskodawczyni wynika, że obaj uczestnicy byli zgodni co do tego, że wszelkie wierzytelności (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w M. istniejące i przyszłe, przysługujące jej od wnioskodawczyni, wnioskodawczyni ma dokonywać na rzecz uczestnika (...) w związku z zawartą przez uczestników postępowania umową (...), której skutkiem była cesja wierzytelności. Dlatego też w ocenie Sądu Rejonowego wnioskodawczyni niezasadnie twierdziła, że nie wie, kto jest jego wierzycielem. Z dołączonych do wniosku dokumentów wynikało bowiem, że wnioskodawczyni została powiadomiona o cesji wierzytelności pomiędzy uczestnikami postępowania. Zobowiązana została do zapłaty za usługi świadczone przez uczestnika (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w M. uczestnikowi (...) Spółce z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W..

Wobec powyższego Sąd Rejonowy stwierdził, że z okoliczności przedstawionych przez wnioskodawczynię nie wynikało, iż nie wie, który z uczestników jest jej wierzycielem. Okoliczność, iż komornicy sądowi prowadzący

przeciwko uczestnikowi (...) Spółce Akcyjnej siedzibą w M. postępowania egzekucyjne, dokonali zajęcia wszelkich wierzytelności tego uczestnika przysługujących mu od wnioskodawczyni, nie stanowiła zdaniem Sądu Rejonowego podstawy do uznania, że powstała wątpliwość, kto jest wierzycielem wnioskodawczyni. Skoro bowiem wnioskodawczyni dysponuje pochodzącymi od obu uczestników pismami, w których wyraźnie wskazano, że doszło pomiędzy nimi do zawarcia umowy (...), której skutkiem była cesja wierzytelności istniejących i przysługujących na rzecz (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością siedzibą w W., to wnioskodawczyni powinna poinformować o tych okolicznościach komorników sądowych, którzy skierowali do niej zawiadomienia o zajęciu wierzytelności uczestnika (...) Spółki Akcyjnej siedzibą w M..

Mając to na uwadze, Sąd Rejonowy oddalił wniosek o udzielenie zezwolenia na złożenie pieniędzy do depozytu sądowego jako bezzasadny, o kosztach postępowania orzekając na podstawie art. 520 par. 1 k.p.c.

Na zasadzie art. 518 kpc wnioskodawczyni zaskarżyła w całości postanowienie Sądu Rejonowego (...)w Warszawie zarzucając mu naruszenie prawa materialnego tj. art. 467 pkt 1 kc przez jego niezastosowanie do ustaleń faktycznych poczynionych w sprawie i uznanie, iż w niniejszej sprawie nie zachodzą podstawy do złożenia przedmiotu świadczenia do depozytu sądowego, pomimo iż z prawidłowo ustalonego stanu faktycznego wynika, iż spółka ma uzasadnione wątpliwości co do podmiotu będącego wierzycielem w sprawie.

Wskazując na powyższy zarzut wносиła o zmianę zaskarżonego postanowienia w całości poprzez zezwolenie na złożenie przedmiotu świadczenia do depozytu sądowego i zasądzenie na jej rzecz od uczestników postępowania zwrotu kosztów procesu w postępowaniu odwoławczym, w tym kosztów zastępstwa adwokackiego według norm przepisanych.

Jednocześnie na podstawie 368 par. 1 pkt 4 kpc w zw. z art. 13 par. 2 kpc wносиła o dopuszczenie i przeprowadzenie dowodu z dokumentu - pisma spółki (...) Sp. z o.o. z dnia 10 września 2012r. na okoliczność zgłoszenia przez spółkę (...) wobec wnioskodawczyni roszczeń o zapłatę wierzytelności przysługujących pierwotnie spółce (...) S.A.

Sąd Okręgowy zważył co następuje:

Apelacja zasługuje na uwzględnienie.

Sąd Okręgowy w pełni podziela ustalenia stanu faktycznego poczynione przez Sąd I instancji i przyjmuje je w całości za własne czyniąc podstawą rozstrzygnięcia.

Sąd Okręgowy dopuścił również dowód z dokumentu w postaci poświadczony za zgodność kserokopii pisma z dnia 10 września 2012r. -zawiadomienia o cesji z wezwaniem do zapłaty na rzecz spółki (...) Sp. z o.o. w W.. Niewątpliwie bowiem dowód ten jest istotny z punktu widzenia rozstrzygnięcia, z uwagi na datę zawiadomienia jest też bezsporne, że nie został naruszony art. 381 k.p.c., gdyż jego przeprowadzenie nie było wcześniej możliwe.

Natomiast w świetle ustaleń stanu faktycznego argumentacja prawna przeprowadzona w uzasadnieniu zaskarżonego orzeczenia w ocenie Sądu Okręgowego nie zasługuje na akceptację.

Wniosek o złożenie świadczenia do depozytu wnioskodawca oparł na dyspozycji art. 467 pkt. 1 k.p.c. wskazując, iż nie wie, kto jest jego wierzycielem. Słusznie Sąd Rejonowy podniósł, że formalne warunki uwzględnienia wniosku określone w art. 693 k.p.c. zostały spełnione, jak również, że dotychczasowy wierzyciel wnioskodawcy poinformował wnioskodawcę o dokonanej cesji wierzytelności i osobie cesjonariusza, co powinno skutkować spełnieniem w myśl art. 515 k.c. świadczenia do rąk nabywcy wierzytelności i zwolnieniem się dłużnika z dalszej odpowiedzialności. Jednakże Sąd Rejonowy całkowicie pominął pozostałe podniesione przez wnioskodawcę okoliczności, a mianowicie fakt, że na skutek wszczęcia egzekucji przez kilku wierzycieli zbywcy wierzytelności komornicy sądowi skierowali zajęcia do wierzytelności, które przysługiwały cedentowi od wnioskodawcy. Tym samym z jednej strony wnioskodawca powinien uregulować dług będąc wzywany do zapłaty przez cesjonariusza, z drugiej strony od momentu zajęcia powinien przekazywać środki pieniężne komornikowi na poczet spłaty długów cedenta. Należy przy tym zauważyć, że zgodnie z art. 804 k.p.c. komornik sądowy nie jest uprawniony do badania wymagalności i zasadności wierzytelności objętej

tytułem. Do kompetencji komornika z całą pewnością nie należy ocena prawidłowości i ważności dokonanej cesji wierzytelności. Takiej kognicji nie ma również Sąd w postępowaniu o złożenie do depozytu sądowego.

Co więcej, z zawiadomienia złożonego do akt wraz z apelacją wynika bezspornie, iż kolejny podmiot domaga się spełnienia od wnioskodawcy zobowiązania na swoją rzecz powołując na umowę cesji zawartą w dniu 12 lipca 2012r. Z (...) sp. z o. z siedzibą w M..

Trzeba też podkreślić, że w przypadku powstałych wątpliwości zawiadomienie o cesji nie jest dowodem cesji. Dlatego też w przypadku wątpliwości, np. w razie niedostatecznego wykazania cesji lub kolizji między kilkoma pretendentami dłużnik w ocenie Sadu Okręgowego powinien złożyć dłużną sumę do depozytu sądowego dla uniknięcia niebezpieczeństwa zarzutu spełnienia świadczenia do rąk osoby nieuprawnionej do jego przyjęcia w myśl art. 452 k.c. (tak też Sąd Apelacyjny w Gdańsku w wyroku z dnia 14 kwietnia 1994r. I ACr 178/94).

Mając powyższe na uwadze w oparciu o art. 386 par. 1 k.p.c. w zw. z art. 13 par. 2 k.p.c. Sąd Okręgowy zmienił zaskarżone postanowienie, o kosztach postępowania w instancji odwoławczej orzekając na podstawie art. 391 k.p.c. w zw. z art. 108 par. 1 k.p.c., art. 13 par. 2 k.p.c., art. 520 par. 3 k.p.c. i par. 13 ust. 1 pkt. 1 w zw. z par. 11 ust. 1 pkt 3 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz.U z 2002 nr163, poz. 1348).